

Luuk Gruwez (1953) je pri založbi Arbeiderspers objavil pesniški zbirki *Debeli ljudje* (*Dikke mensen*), *Grde manire* (*Vuile manieren*), izbor pesmi *Razuzdane pesmi* (*Bandeloze gedichten*) ter prozna dela *Na štiri oči* (*Onder vier ogen*) (z Eriekom Verpalejem), *Žoga dedka Binga* (*Het bal van opa Bing*), *Dežela lic* (*Het land van de wangen*) in *Hudobne misli* (*Slechte gedachten*).

Luuk Gruwez

Estetika

ni labod najbolj krasen, ampak voda,
v kateri se labod brez sledov zrcali,
in gubanje prijateljskega trepetanja,
ki ga tke s svojim mirnim premikanjem.

ni tvoje telo najbolj krasno, ampak zrcalo,
v katerem se rahlo ranjeno zrcali telo
(in kaže gube kot gubanje na vodi),
in kako se roka skoraj neotipljivo
premika čez tvojo kožo,
in kako gre potem božanje,
kot objem samega sebe,
ležat na tvoje telo.

medtem ko moj pogled, ki tega ne more
za stalno ujeti, ostane ujet, in neobjet,
kot nekdo, enkrat povabljen k užitku,
pa favna za zmeraj ostane ugrabljena v bolečini.

Iz: Luuk Gruwez, *De feestelijke verliezer*, Antwerpen, Manteau, 1985
(1986), str. II.

Nagrobnik

vajini imeni, ki spet stojita skupaj,
kot znova zaljubljena v smrti:
nikdar nista bila tako zelo vključena
v vse, kar je enkrat že bilo.

nikdar bila tako zelo nepozabljena
– vajin zadnji poljub vgraviran v kamen,
kot da nikoli več izgubiti ne moreš,
kar izgubil si za zmeraj.

Luuk Gruwez, *De feestelijke verliezer*, Antwerpen, Manteau, 1985 (1986), str. 37.